

Мій рідний край

Ще тихо сплять, росою вмиті спориші,
Цвіте любисток, чорнобривці, рута-м'ята...
І все це разом ллється піснею з душі,
Про все це разом щиро хочеться співати.

Збудився ранок ніжним клекотом лелек,
Що на даху гніздяться на старім колесі.
Туман густий поплив, неначе лопнув глек,
І примостився тихо на річковім плесі.

Над журавлем криничним вітер похилив
Додолу низько важкі кетяги калини.
Душа хмеліє від омани чебреців,
І з верболозу ллється пісня солов'їна.

Щодня вдивляюся, яка отут краса:
Ті над дорогами тополі у дозорі,
І повні жайворовим співом небеса,
І матіолами високі пахнуть зорі.

Ще пахне поле, пахне клопотами жнив,
В тремкому полум'ї жоржин згорає літо.
Це рідний край мій, це земля моїх батьків,
То як, скажіть, цю землю можна не любити.

Ще тихо сплять, росою вмиті спориші,
Цвіте любисток, чорнобривці, рута-м'ята...
І все це разом ллється піснею з душі,
Про все це разом щиро хочеться співати.

**Валентина ВЕЛИЧКО,
вчителька Вільгирської школи.**